

[Knud Bro.]

planer, så man kunne have brugt sommeren til at arbejde med det og måske allerede have sat det i gang fra undervisningens begyndelse efter sommerferien. Men jeg vil så gerne bede ministeren om i hvert fald at prøve at udarbejde planer til folketinget, således at vi, når vi får den debat, som vi skal have til efteråret, har et helt klart overblik over, hvad vi egentlig har at trække på, når vi skal til at løse opgaverne.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Det vil ikke være praktisk muligt at gennemføre sådanne planer for uddannelse allerede med virkning fra efteråret; det må vi vist se i øjnene. Det må også diskuteres i den større sammenhæng og koordineres med hele det arbejde, der skal sættes i gang på området. Men vi er rede til at gå ind i arbejdet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Hanne Reintoft** til arbejdsministeren:

„Er ministeren opmærksom på, at arbejdsløshedslovens § 12, stk. 5, som den administreres for øjeblikket, hindrer arbejdsledige personer, der har mistet beskæftigelsen inden den 1. april d.å., i at få reguleret deres understøttelse i overensstemmelse med de vedtagne lønstigninger, og hvad agter ministeren at gøre for at rette denne urimelighed i arbejdsløshedslovgivningen?“

Skriftlig begrundelse:

For øjeblikket udregnes arbejdsløshedsunderstøttelsen på basis af et gennemsnit af den sidste sammenhængende arbejdsperiode på 5 uger. Dette medfører, at de lavestlønnede ikke kan få deres understøttelse reguleret efter lønstigninger i faget, hvis de er blevet ledige inden 1. april 1969.

To eksempler skal nævnes for at illustrere den åbenbare urimelighed heri:

En person beskæftiget til fagets tarifføn før sidste overenskomst, 403 kr. 75 øre pr. uge, bliver arbejdsløs pr. 1. marts 1969. Hans understøttelse udregnes til 323 kr. pr. uge og bliver stående på dette beløb, indtil han engang får en samlet arbejdsperiode på 5 uger. Det sker på trods af, at fagets tarifføn, 14 dage efter at han er

blevet ledig, hæves til 470 kr., hvilket ville have givet vedkommende 376 kr. i understøttelse.

En anden person bliver arbejdsløs for et år siden. Pågældende havde en ugeløn på 400 kr. og fik 320 kr. i understøttelse i nogle måneder. Derefter havde vedkommende et kortvarigt afløserjob i 4 uger til en løn af 500 kr., men efter på ny at være blevet ledig kan understøttelsen stadig væk kun beregnes efter den tidligere, dårligere lønnede arbejdsperiode.

Samtidig kan sådanne arbejdsledige personer komme ud for, at deres kontingent til arbejdsløsheds-kassen forhøjes på grund af de i øvrigt forhøjede understøttelses-satser.

Ud over at ramme lavtlønsfagene rammer denne aldeles urimelige ordning netop de langvarigt arbejdsløse, der på grund af ledighedens længde hårdest mærker indtægtsnedgangen. Uretfærdigheden er så iøjnefaldende, at den må rettes omgående, og det kan i den forbindelse være hensigtsmæssigt at henlede opmærksomheden på de urimeligheder, 80 pct.-reglen i øvrigt medfører for store grupper lavtlønnede arbejdere.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Hanne Reintoft: Til min skriftlige begrundelse vil jeg gerne føje, at vi flere gange her i tinget har diskuteret de ulemper, som 80 pct.-reglen medfører for de arbejdsledige, der skal have understøttelse. Som et konkret eksempel kan nævnes understøttelsen for arbejdsmændene i perioden fra 29. september til 26. oktober 1968. Det fremgår helt tydeligt, at 25 pct. til 30 pct. ikke kunne opnå fuld understøttelse på grund af 80 pct.-reglen og at der i alt i hele dette tidsrum ikke kunne udbetales den fulde understøttelse for 68.000 arbejdsløshedsdage. Jeg forstår måske nok, man er glad for reglen. Den sparer i hvert fald mange penge.

Nu har jeg aldrig accepteret hverken en 80 pct.-regel eller en 90 pct.-regel, fordi den vil ramme hårdt ikke mindst i lavtlønsfagene, men når der i lovens administration åbenbares helt åbenlyse urimeligheder, må man forvente, at de, der mener, at 80 pct.-reglen er et forsvarligt udregningsgrundlag,